

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 628/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SlovDef Technologies s.r.o.**, Teplická 2156/3, Poprad, IČO 51 229 978, zastúpenej advokátkou JUDr. Beátou Kolcunovou, Teplická 2156/3, Poprad, proti porušeniu práv a o zákaze „pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd“ takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 31. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) bez bližšej konkretizácie individuálneho právneho aktu alebo iného zásahu orgánu verejnej moci označeného v petite svojej ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka žiada vysloviť zákaz pokračovať v porušovaní ňou označených práv (opätovne bez toho, aby identifikovala orgán verejnej moci pokračujúci v porušovaní ňou označených práv) a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je povinnou v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 79Ek/818/2024. Označené exekučné konanie sa začalo na podklade poverenia na vykonanie exekúcie vydaného okresným súdom č. 6124406849, sp. zn. 79Ek/818/2024 zo 7. augusta 2025. V okolnostiach danej veci je ďalej podstatné, že exekúcia sa navrhla vykonať na podklade cudzieho exekučného titulu [rozhodcovského rozhodnutia č. ARB-5730 z 28. februára 2024 vydaného Medzinárodným rozhodcovským centrom Hospodárskej komory Rakúska vo Viedni (ďalej len „rozhodcovský súd“)], a preto ešte pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie okresný súd doručil

sťažovateľke predmetný exekučný titul a poučil ju o možnosti namietať dôvody jeho neuznania podľa osobitného predpisu.

3. V reakcii na označený postup okresného súdu sťažovateľka podaním z 10. apríla 2025 uplatnila svoje námietky proti cudziemu exekučnému titulu. Sťažovateľka v nich tvrdila, že (i) v konaní predchádzajúcom vydaniu (cudzieho) exekučného titulu došlo k odňatiu jej možnosti konať pred rozhodcovským súdom, (ii) rozhodcovské konanie neprebiehala spôsobom dohodnutým účastníkmi konania, (iii) uplatnila aj námietku výhrady verejného poriadku, keďže výrok exekučného titulu nevyjadril synalagmatickosť vzájomných plnení, (iv) a tiež kompenzačnú námietku, tvrdiac, že nárok vyplývajúci z exekučného titulu zanikol započítaním (ňou realizovaným pred začatím exekučného konania).

4. Z časovej chronológie ďalšieho procesného postupu je podstatné, že po začatí exekúcie okresným súdom poverená súdna exekútorka JUDr. Mária Hlaváčová, Hlavné námestie 34, Kežmarok, postupom podľa § 61 Exekučného poriadku vydala upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. 55EX 803/25 z 13. augusta 2025. Po jeho doručení sťažovateľke táto podala návrh na zastavenie exekúcie zo 16. septembra 2025.

5. Návrh na zastavenie exekúcie sťažovateľka odôvodnila tými istými dôvodmi, ktoré uplatnila vo svojom stanovisku doručenom okresnému súdu pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie (bod 3 tohto uznesenia).

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka porušenie ňou označených práv odôvodňuje tým, že „*exekučný súd bez skúmania namietanej výhrady verejného poriadku a porušením základných práv... v konaní pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, sa týmito nezaoberal.*“. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že výkon rozhodnutia, ktorého výrok nezohľadňuje vzájomnú previazanosť plnení medzi stranami sporu, „*predstavuje porušenie slovenského verejného poriadku*“, pričom okresný súd sa touto jej námietkou vecne nezaoberal. V závere svojej sťažostnej argumentácie uvádza, že pohľadávka vyplývajúca z exekučného titulu „*zanikla jednostranným započítaním dňa 22.07.2024.*“, teda ešte pred začatím exekučného konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čo procesne prepája so žiadosťou vyslovenia (bližšie nekonkretizovaného) zákazu pokračovania v porušovaní ňou označených práv.

8. Ústavný súd je v zmysle čl. 124 ústavy nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, teda štátny orgán, ktorý v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

9. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014).

10. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. a) a b) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka (i) označenia toho, kto porušil sťažovateľkou označené základné práva a slobody, a (ii) označenia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým boli porušené základné práva a slobody.

11. Z obsahu petitu ústavnej sťažnosti, v ktorom sťažovateľka koncentrovane vyjadruje spôsob a rozsah požadovanej ústavnosúdnej ochrany, nevyplýva, kým (ktorým orgánom verejnej moci) malo dôjsť (má dochádzať) k porušovaniu ňou označených práv a akým individuálnym právnym aktom alebo iným zásahom sa tak malo stať. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka formuluje svoju požiadavku orientovanú na vyslovenie zákazu pokračovania v porušovaní jej základných práv bez toho, aby opätovne individualizovala tento pokračujúci alebo trvajúci zásah, resp. orgán verejnej moci, ktorý sa ho má proti nej dopúšťať. Z obsahu ústavnej sťažnosti síce vyplýva, že sťažovateľka porušenie svojich práv odôvodňuje tým, že exekučný súd podľa nej neskúmal ňou namietanú výhradu verejného poriadku „v konaní pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie“, ale zároveň je zrejmé, že proti exekučnému súdu sa ničoho v petite ústavnej sťažnosti nedomáha a zásah, ktorým malo údajne dôjsť k porušeniu ňou označených práv pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, ani bližšie nešpecifikuje.

12. V súvislosti s týmito nedostatkami [(i) absencia označenia porušovateľa, (ii) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a (iii) zjavný nesúlad medzi petitom ústavnej sťažnosti a jej odôvodnením] ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

13. Za relevantnú okolnosť musí ústavný súd považovať aj to, že sťažovateľka po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podala návrh na jej zastavenie (vo vzťahu ku ktorému netvrdí, že o ňom bolo právoplatne rozhodnuté), ktorý odôvodnila tými istými námietkami ako ústavnú sťažnosť. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa svojej právomoci na prerokovanie ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv

a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

14. Skutočnosť, že sťažovateľka v priebehu predmetného exekučného konania mala (podľa svojho vlastného právneho názoru) k dispozícii na ochranu označených práv efektívny procesný prostriedok, ktorý aj uplatnila (s rovnorodou právnou argumentáciou ako v ústavnej sťažnosti), zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde. Inými slovami, sťažovateľka sa nemôže uchádzať o rovnaký zvrat v exekučnom konaní prostredníctvom príslušného všeobecného súdu a zároveň aj prostredníctvom ústavného súdu.

15. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu